

PETRŐCZI ÉVA

Händel ifjúkori portréja előtt

Ha látta volna ezt a képet
a kontár John Taylor lovag,
a muzsikus-vakító angol *okulista*,
meglehet, nem marad számára
puszta tárgy Händel
szemlencséje, szegény lencsetokja.

Parókás itt is, huszonöt évesen.
Finom, vékonyka ifjú, csupa szem.
De öregén se változott arcán
az Isten-írta kotta;
szépségét nem kezdhetette ki
se dupla toka, se hályog.

Már elfordultak tőle
a földi királyok,
de udvarába várja
a *Messiás*, a Királyok Királya.

Ofélia

Már csak holt
moszatok simogatják
Ofélia mellét.
Ott, ahol Hamlet
érintette, nemrég.

A Ráckert elégiája

Emlékszem még a retro-kertre.
Ott zöldült szép Budánk szívében,
véneknek való, örök
kamasz-éden.

Szomszédjában a régi fürdő
vize gőzölgött-párállt,
cifra utóda most
lakatlan pusztul,

nézem a döcögő buszból,
és a volt-idők édes íze jár át;
mondd, hányszor leszünk
újra, s újra árvák?

Emlékszem még a retro-kertre,
jövőt remélve,
múltat keresve.

Dóm, zsömlékkal

A húsz kis hercegi koporsó,
más néven: gyermek
Kháron ladikocska,
(néhány közülük kopár és dísztelen,
gyümölcs-minta a többin,
s virágok tarka csokra!)
és egy főkötős, ötnapos
baba, Georg Friedrich von Luckow
sírköve bennem
sok, kínzó kérdést hagyott.

+
Mit tegyek? Mit tehetnék?
Úgyszólván, semmiséget.
Neki eredek a közeli térnek,
és őt, ropogós, illatos
frissen sült zsömlét vásárolok.

Jöttek telek

MARCELL GRATEAU HAJSZOBRÁSZ EMLÉKÉRE

Jöttek telek,
mentek nyarak,
ami örök, ami maradt,
az nem az ifjúságom,
(hess, buta álom!)
mindössze két Marcell-hullám,
két, húséges, szelídke örvény
a fele-ezüst, fele-arany hajban.

Látod, gyerekkoromban egy kicsit
mégis csak ott ragadtam.

Ezt – talán – nem tiltja a törvény.

Nem parancsol...

HATVANAS KORTÁRSAIMNAK

Nem parancsol
még most sem
nekünk néhány makrancos ín,
higgyétek el, barátaim.

Az utcán
olykor sántikálunk,
de Hermész-módra
szárnyra kap a lábunk
(legalábbis: ma még!),

egy-egy véletlen érintés nyomán,
s esőben-szélben is miénk
marad az őszi ég.